

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2017 r.

Pozycja 147

POSTANOWIENIE z dnia 21 listopada 2016 r. Sygn. akt Ts 167/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Marek Zubik,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej Sp. z o.o. w sprawie zgodności:

- 1) art. 14 ust. 1-4 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 25, poz. 202, ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do 9 października 2007 r. z:
 - a) art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 84, art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
 - b) art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 176, poz. 1236) z:
 - a) art. 64 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
 - b) art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 84, art. 217, art. 31 ust. 3 oraz art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W sporządzonej przez adwokata i wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 9 sierpnia 2016 r. (data prezentaty) skardze konstytucyjnej Sp. z o.o. (dalej: skarżąca) zarzuciła niezgodność: po pierwsze – art. 14 ust. 1-4 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz.U.25.202, ze zm.; dalej: urpwe), w brzmieniu obowiązującym do 9 października 2007 r., z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 84, art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji, a także z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji; po drugie – art. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz.U.176.1236; dalej: ustawa z 2007 r.) z art. 64 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji, a także z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 84, art. 217, art. 31 ust. 3 oraz art. 2 Konstytucji.

2. Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującym stanem faktycznym.

2.1. Decyzją z kwietnia 2013 r. w sprawie Główny Inspektor Ochrony Środowiska odmówił stwierdzenia nadpłaty 13 851 700,00 zł w opłacie za brak sieci zbierania pojazdów za 2006 r. wniesionej przez Auto Polska S.A., której następcą prawnym jest skarżąca. Rozstrzygnięcie to zostało następnie podtrzymane przez ten organ decyzją z września 2013 r. w sprawie, wydaną wskutek ponownego rozpatrzenia sprawy na wniosek skarżącej.

W ocenie organu odmowa stwierdzenia nadpłaty w uiszczonej przez poprzednika prawnego skarżącą opłacie za brak sieci zbierania pojazdów było zasadne. Poprzednik skarżącej wprowadził 29081 pojazdów i działał w 2006 r. w okresie od 2 stycznia do 19 grudnia. Z przeprowadzonej analizy zapewnienia sieci zbierania pojazdów wynikało, że w tym okresie podmiot ten nie zapewnił sieci zbierania pojazdów, która spełniałaby warunki określone w art. 11 urpwe. Stworzona przez niego sieć nie objęła bowiem terytorium kraju w taki sposób, aby zapewnić właścicielowi możliwość oddania pojazdu wycofanego z eksploatacji do punktu zbierania pojazdów lub stacji demontażu, położonych w odległości nie większej niż 50 km w linii prostej od miejsca zamieszkania albo siedziby właściciela pojazdu. W związku z tym, stosownie do art. 14 urpwe, wysokość opłaty za brak sieci zbierania pojazdów wynosiła 14 022 619,18 zł. Ponadto organ zauważył, że skarżąca 30 marca 2007 r. uiściła opłatę za brak sieci zbierania pojazdów za 2006 r. w wysokości 13 851 707,00 zł.

2.2. Od decyzji Głównego Inspektora Ochrony Środowiska z września 2013 r. skarżąca wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą sąd ten oddalił wyrokiem ze stycznia 2014 r.

W uzasadnieniu swojego orzeczenia sąd wskazał, że w myśl art. 11 ust. 1 urpwe podmiot wprowadzający pojazd był zobowiązany do utworzenia sieci zbierania pojazdów, spełniającej wskazane w ustawie wymagania (pokrycie terenów zamieszkałych tak, aby zapewnić możliwość oddania pojazdu właścicielowi w odległości nie większej niż 50 km od miejsca zamieszkania lub siedziby). W ramach sieci mogły być uwzględnione stacje demontażu lub punkty zbierania pojazdów. W przypadku niespełnienia tego wymagania podmiot zobligowany był do obliczenia i samodzielnego uiszczenia stosownej opłaty (art. 14 ust. 1 urpwe).

Ustawa wprawdzie obligowała określone podmioty do utworzenia sieci, jednak sankcja za niewypełnienie obowiązku w tym zakresie była równoważna z obciążeniami przewidzianymi dla podmiotów, które wprowadzały pojazdy, lecz nie były zobligowane do utworzenia sieci ze względu na mniejszy obrót (art. 12 ust. 1 i 2 i art. 14 ust. 4 urpwe). Wskazane regulacje zostały zmodyfikowane, w związku z nowelizacją dokonaną ustawą z 2007 r. Zmiana polegała na faktycznym ograniczeniu obowiązku utworzenia sieci zbierania pojazdów pokrywającej całe terytorium kraju przez podmioty dokonujące większego obrotu – ponad 1000 sztuk pojazdów (art. 14 ust. 5 urpwe po nowelizacji) oraz zróżnicowaniu dla nich opłat sankcyjnych za brak sieci w pewnym zakresie (art. 14 ust. 6 urpwe po nowelizacji). Jednocześnie art. 2 ustawy z 2007 r. wskazuje, że nowe zasady znajdują zastosowanie dla opłat należnych za rok 2007.

Sąd stwierdził, że w sprawie bezsporne było to, iż zapewniona przez poprzednika prawnego skarżącą sieć zbierania pojazdów nie spełniała w okresie od 2 stycznia 2006 r. do 19 grudnia 2006 r. warunków określonych w art. 11 ust. 1 urpwe. Obowiązujący w tym czasie art. 11 ust. 1 urpwe wymagał bowiem, aby właściciel pojazdu mieszkający w Rzeczypospolitej Polskiej albo mający w niej siedzibę był oddalony nie więcej niż 50 km od najbliższej stacji zapewnionej przez wprowadzającego sieci. Sąd wskazał także, że zastosowanie wobec skarżącej przepisów urpwe w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z 2007 r. było prawidłowe i miało swoje umocowanie w niebudzącym wątpliwości interpretacyjnych art. 2 ustawy z 2007 r., na mocy którego nie stosuje się do obliczenia opłaty za brak sieci za 2006 r.

przepisów urpwe w brzmieniu nadanym tą ustawą nowelizującą.

2.3. Skargą kasacyjną skarżące od powyższego orzeczenia oddalił Naczelny Sąd Administracyjny – Izba Ogólnoadministracyjna wyrokiem z lutego 2016 r., który podzielił argumentację sądu pierwszej instancji.

3. Zdaniem skarżącej art. 14 ust. 1-4 urpwe (w brzmieniu obowiązującym do 9 października 2007 r.) narusza art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 84, art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji, a także z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji, przez to, że „nie różnicuje przy wymiarze kary administracyjnej sytuacji podmiotów zobowiązanych do tworzenia sieci z uwagi na stopień dokonanego pokrycia siecią terytorium kraju”. Z kolei art. 2 ustawy z 2007 r. jest niezgodny z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 2 Konstytucji, a także z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 84, art. 217, art. 31 ust. 3 oraz art. 2 Konstytucji, gdyż „nie ma zastosowania do określenia wysokości zobowiązania z tytułu opłaty za brak sieci zbierania pojazdów w 2006 r. w odniesieniu do wprowadzającego pojazd, który obliczył i dokonał wpłaty opłaty za brak sieci [zbierania pojazdów] w 2006 r. na podstawie art. 15 ust. 1 oraz art. 16 ust. 2 [urpwe] (...), przed wejściem w życie przepisów [ustawy z 2007 r.] (...) i który złożył wniosek o stwierdzenie i zwrot nadpłaty w opłacie za brak sieci w 2006 r., po wejściu w życie [ustawy z 2007 r.] (...) i wobec którego została wydana przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska (...) decyzja w przedmiocie nadpłaty, w czasie obowiązywania art. 14 [urpwe] (...) w brzmieniu nadanym [ustawą z 2007 r.] (...)”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. W dniu 16 sierpnia 2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 22 lipca 2016 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.1157; dalej: ustawa o TK), która w art. 83 ust. 1 stanowi, że w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie stosuje się przepisy tego aktu normatywnego.

2. Zgodnie z art. 37 ust. 1 w związku z art. 50 ustawy o TK skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał Konstytucyjny bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymogom, a także czy postępowanie wszczęte na skutek wniesienia skargi należałoby umorzyć na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy o TK należałoby umorzyć na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy o TK.

3. Trybunał stwierdza, że zarzuty sformułowane przez skarżącą w niniejszej sprawie są oczywiście bezzasadne, a tym samym rozpatrywanej skardze konstytucyjnej nie można nadać dalszego biegu.

4. Należy zwrócić uwagę na to, że w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego utrwalone jest stanowisko, iż samo zobowiązanie podmiotu do ponoszenia określonych ciężarów finansowych na cele publiczne nie stanowi niedopuszczalnej ingerencji w jego sferę majątkową, w szczególności w konstytucyjnie chronioną własność (zob. np. wyroki TK z: 30 stycznia 2001 r. w sprawie K 17/00, OTK ZU nr 1/2001, poz. 4; 22 maja 2002 r. w sprawie K 6/02, OTK ZU nr 3/A/2002, poz. 33 oraz 29 listopada 2006 r. w sprawie SK 51/06, OTK ZU nr 10/A/2006, poz. 156).

Obowiązek ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym w szczególności podatków, ma charakter powszechny i został uregulowany na poziomie konstytucyjnym w art. 84 Konstytucji oraz w przepisach zamieszczonych w rozdziale X Konstytucji. Wynika stąd, że przepisy prawa daninowego mają swoją własną, odrębną podstawę konstytucyjną,

upoważniającą do stanowienia przepisów ustawowych, konkretyzujących ten obowiązek (zob. wyrok TK z 22 maja 2002 r. w sprawie K 6/02, OTK ZU nr 3/A/2002, poz. 33). Obowiązek uiszczania danin publicznych oznacza zatem ustawowo określoną ingerencję w prawo dysponowania środkami pieniężnymi należącymi do majątku osoby obciążonej tym obowiązkiem. Prowadzi ona do umniejszenia substancji tego majątku. Realizacja obowiązków daninowych łączy się więc nieuchronnie z ingerencją w prawa majątkowe (por. wyrok TK z 5 listopada 2008 r. w sprawie SK 79/06, OTK ZU nr 9/A/2008, poz. 153). Nie znaczy to jednak, że przepisy dotyczące obowiązków finansowych jednostki wobec państwa i innych podmiotów prawa publicznego można traktować jako funkcjonujące równolegle i bez związku z konstytucyjnymi przepisami o wolnościach i prawach człowieka i obywatela, całkowicie niezależnie od treści tych przepisów (zob. wyrok TK w sprawie K 6/02).

Zakres i treść tego obowiązku mogą być kontrolowane z punktu widzenia zgodności z Konstytucją. Dotyczy to w szczególności zachowania właściwej formy nakładania obowiązków daninowych, w tym – przestrzegania reguł uchwalania ustaw wprowadzających obciążenia publiczne (podatki i inne daniny), zachowania precyzji norm (przepisów) daninowych oraz respektowania odpowiedniej *vacatio legis*. Zarzut naruszenia przez ustawodawstwo daninowe art. 64 Konstytucji może zatem dotyczyć nie samej okoliczności nałożenia daniny, ale formy i sposobu nakładania powinności podatkowych (zob. wyrok TK w sprawie SK 79/06). W orzecznictwie Trybunału wielokrotnie podkreślano również, że przepisy regulujące problematykę danin publicznych nie mogą kształtować obowiązku daninowego w taki sposób, który czyniłby z nich instrument konfiskaty mienia (zob. np. wyroki TK z: 15 lipca 2013 r., sprawa K 7/12, OTK ZU nr 6/A/2013, poz. 76; 18 listopada 2014 r., sprawa K 23/12, OTK ZU nr 10/A/2014, poz. 113 oraz postanowienie TK z 24 września 2013 r., sprawa SK 39/12, OTK ZU nr 7/A/2013, poz. 107).

Ponadto, oceniając legislację daninową, Trybunał zwracał uwagę na względną swobodę ustawodawcy w kształtowaniu dochodów i wydatków państwa. Podkreślał jednocześnie, że swoboda kształtowania materialnych treści prawa podatkowego jest jednak w swoisty sposób równoważona istnieniem obowiązku ustawodawcy szanowania proceduralnych aspektów zasady demokratycznego państwa prawnego, a w szczególności szanowania zasad poprawnej legislacji (zob. wyrok TK z 28 października 2015 r., sprawa K 21/14, OTK ZU nr 9/A/2015, poz. 152).

Choć w skardze konstytucyjnej została spełniona powinność wskazania wzorca kontroli przewidującego konstytucyjne prawa podmiotowe (art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji – *nota bene* powiązany w różnych ujęciach z art. 2, art. 84, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 217 Konstytucji), to nie można mówić o zrealizowaniu obowiązku wyjaśnienia sposobu naruszenia tych praw. Nie można uznać za takie wyjaśnienie wskazania, że – z jednej strony – nałożenie na skarżącą (i inne podmioty gospodarcze prowadzące sprzedaż samochodów) obowiązku zapewnienia sieci zbierania pojazdów, a z drugiej – brak możliwości skorzystania przez skarżącą z mechanizmu miarkowania opłaty z tytułu braku sieci zbierania pojazdów (art. 14 ust. 1, 5 i 6 urpwe w brzmieniu nadanym przez art. 1 ustawy z 2007 r.) za 2006 r. – w przeciwieństwie do 2007 r. (art. 2 ustawy z 2007 r.) oraz lat następnych – prowadzi do naruszenia istoty własności. Tym bardziej, że ustawodawca w ustawie z 2007 r. nie dokonał – z mocą wsteczną – żadnego rozróżnienia podmiotowego lub przedmiotowego w zakresie naliczania opłaty za 2006 r., które mogłoby przełożyć się w sposób dyskryminujący na pozycję skarżącej w stosunku do innych podmiotów objętych regulacją u.r.p.w.e. Należy w tym miejscu przypomnieć też, że Konstytucja nie wyraża publicznego prawa podmiotowego do sprawiedliwego obciążania obowiązkiem podatkowym rozumianego jako prawo do korzystania z ulg i zwolnień podatkowych (por. postanowienie TK z 29 stycznia 2014 r. w sprawie SK 9/12, OTK ZU nr 1/A/2014, poz. 8), do których należy zaliczyć regulacje art. 14 ust. 1 i 5 i 6 urpwe (w brzmieniu obowiązującym) czy art. 2 ustawy z 2007 r.,

uzależniające wysokość opłaty z tytułu braku sieci zbierania pojazdów od procentowego objęcia przez tę sieć powierzchni Rzeczypospolitej Polskiej. Trybunał bierze też pod uwagę to, że swoboda władzy ustawodawczej jest ograniczona zasadami i przepisami konstytucyjnymi. Jednak domniemanie powinno przemawiać na rzecz zgodności rozstrzygnięć ustawowych z Konstytucją, zaś jego obalenie wymaga bezspornego wykazania sprzeczności zachodzącej między ustawą a Konstytucją (zob. np. wyrok TK z 9 listopada 2010 r. w sprawie SK 10/08, OTK ZU nr 9/A/2010, poz. 99).

Skarżąca nie uprawdopodobniła zarzutu niezgodności zakwestionowanych przepisów z art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji (ujmowanego zarówno samodzielnie, jak i z pozostałymi „wzorcami związkowymi” powołanymi w skardze).

Trybunał zwraca uwagę na to, że do obowiązku wniesienia opłaty z tytułu braku sieci zbierania pojazdów (samonaliczanej lub stwierdzanej w decyzji Głównego Inspektora Ochrony Środowiska) – zarówno przed nowelizacją urpwe dokonaną ustawą z 2007 r., jak i po nowelizacji – mają zastosowanie m.in. przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. 2015.613, ze zm.; dalej: ordynacja podatkowa) o ulgach w spłacie zobowiązań podatkowych (odpowiednio we wnoszeniu opłaty za brak sieci). Przepisy ordynacji podatkowej dotyczące ulg podatkowych obowiązują od 1 września 2005 r., zatem mają zastosowanie także do ulg w spłacie zobowiązania z tytułu opłaty za brak sieci za 2006 r. Mający uprawnienia organu podatkowego Główny Inspektor Ochrony Środowiska może więc, na wniosek zobowiązanego, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, odroczyć termin płatności zobowiązania lub rozłożyć je na raty, może również umorzyć w całości lub w części zaległości z tytułu opłaty za brak sieci, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną (art. 67a § 1 ordynacji podatkowej). Co więcej, w pierwotnej wersji art. 14 urpwe wprowadzono dwa mechanizmy miarkowania należnej opłaty za brak sieci (mające zastosowanie także do opłaty za 2006 r.), a nawet całkowitego z niej zwolnienia. Wysokość należnej opłaty stanowi nie tylko iloczyn stawki 500,00 zł i liczby pojazdów wprowadzonych na terytorium kraju, lecz również ujętej procentowo liczby dni w roku, w których nie zapewniono sieci. W konsekwencji wysokość opłaty może wynosić np. połowę maksymalnej wysokości opłaty należnej za wprowadzenie danej liczby pojazdów, jeśli sieć zapewniono na terytorium kraju przez sześć miesięcy zgodnie z treścią obowiązku z art. 11 ust. 1 urpwe. Możliwe jest również całkowite zwolnienie z opłaty, nawet jeśli wprowadzający nie zapewnił sieci przez łączną liczbę dziewięćdziesięciu dni w danym roku, jeżeli brak utworzenia sieci był następstwem sytuacji określonych w ustawie, a kompletną sieć przywrócono w terminie trzech miesięcy od ich ustąpienia. Nie ma przeszkód, by owe dziewięćdziesiąt dni przypadały na 2006 r.

Twierdzenie skarżącej o nadmiernej dolegliwości samego obowiązku zapewnienia sieci zbierania pojazdów oraz opłaty z tytułu braku tej sieci za 2006 r. osłabia kwalifikacja prawnopodatkowa tej opłaty (zarówno przed wejściem w życie ustawy z 2007 r., jak i po jej wejściu). Zgodnie bowiem z art. 55 urpwe poniesione opłaty, o których mowa w art. 14 urpwe, stanowią koszt uzyskania przychodu w rozumieniu i na potrzeby ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U.2012.361, ze zm.). Zgodnie zaś z art. 56 urpwe, poniesione opłaty, o których mowa w art. 14 urpwe, stanowią także koszt uzyskania przychodu w rozumieniu i na potrzeby ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U.2014.851, ze zm.). Poniesione opłaty mogą zostać wliczone w koszty uzyskania przychodu i pomniejszyć zysk podlegający opodatkowaniu, co jest korzystnym rozwiązaniem dla podmiotów wprowadzających sprzedaż pojazdów. Również nieprawidłowości, które ujawniły się w związku ze stosowaniem art. 14 ust. 1-4 urpwe (w pierwotnym brzmieniu), nie mają bezpośredniego przełożenia na zarzut niekonstytucyjności wskazanego przepisu. Sam fakt nowelizacji tego przepisu przez ustawę w 2007 r. nie potwierdza jeszcze zarzutu niezgodności jego pierwotnego brzmienia

z Konstytucją. Powody zmiany prawa mają różne przesłanki, w tym także przesłanki całkowicie irrelewantne konstytucyjnie. Nieprawidłowości stosowania art. 14 ust. 1-4 urpwe, ujawnione w toku prac parlamentarnych nad nowelizacją tej ustawy w 2007 r., uzasadniają zmianę prawa w przyszłości, ale nie mogą stanowić wystarczającego argumentu za niekonstytucyjnością dotychczasowych regulacji.

Niezależnie od powyższego Trybunał przypomina, że możliwość optymalizacji obciążeń daninowych (rozumianej jako nieuszczerplanie substancji majątkowej jednostki w związku z realizacją obowiązku daninowego) nie jest prawem konstytucyjnym o charakterze podmiotowym, którego ewentualne naruszenie legitymuje do wniesienia skargi konstytucyjnej. W dotychczasowym orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym skoro płacenie podatków (co *mutatis mutandis* odnosi się do innych danin publicznych) jest obowiązkiem powszechnym, wynikającym wprost z art. 84 Konstytucji, związanych z tym nieuniknionych uszczupień majątkowych podatników nie można co do zasady rozpatrywać w kategoriach niedozwolonej ingerencji we własność chronioną na podstawie art. 64 Konstytucji, lecz należy je traktować jako konieczne „dopełnienie” ochrony prawa własności (por. wyrok TK z 8 października 2013 r., sprawa SK 40/12, OTK ZU nr 7/A/2013, poz. 97 i powołane tam orzecznictwo).

Skarżąca w uzasadnieniu skargi nie przedstawiła przekonujących argumentów, które podałyby w wątpliwość konstytucyjność zaskarżonych art. 14 ust. 1-4 urpwe (w brzmieniu obowiązującym do 9 października 2007 r.) oraz art. 2 ustawy z 2007 r. (będących regulacjami materialnymi) i w konsekwencji przemawiałyby za wydaniem merytorycznego rozstrzygnięcia przez Trybunał.

5. Trybunał zwraca również uwagę na to, że przywołana w uzasadnieniu skargi konstytucyjnej uchwała składu siedmiu sędziów NSA z 19 października 2015 r. (sprawa I OPS 1/15, ONSAiWSA z 2016 r., nr 1, poz. 1) – w myśl której art. 14 urpwe, w brzmieniu obowiązującym po wejściu w życie ustawy z 2007 r., ma zastosowanie do określania wysokości zobowiązania z tytułu opłaty za brak sieci zbierania pojazdów w 2006 r., jeżeli wprowadzający pojazd nie dokonał wpłaty opłaty za brak sieci zbierania pojazdów w 2006 r. i postępowanie w sprawie określenia wysokości zobowiązania, z tytułu tej opłaty zostało wszczęte po wejściu w życie ustawy z 2007 r. o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji – świadczy raczej o wadliwej wykładni zaskarżonych w niniejszej sprawie przepisów (ich nadinterpretacji przez skład powiększony NSA), aniżeli o ich niekonstytucyjności. Trybunał podkreśla w tym miejscu, że w jego kognicji nie leży ocena aktów stosowania prawa, nawet jeżeli same w sobie byłyby sprzeczne z odpowiednimi postanowieniami Konstytucji, co wynika wprost z art. 188 ustawy zasadniczej.

6. Ponadto należy przypomnieć, że zaskarżone w niniejszej sprawie przepisy były już przedmiotem kontroli Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z 9 lipca 2012 r. w sprawie P 8/10 (OTK ZU nr 7/A/2012, poz. 75) orzekł, iż art. 14 ust. 1-4 urpwe (w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie ustawy z 2007 r.) w zakresie, w jakim nie różnicuje wysokości opłaty za brak sieci z uwagi na stopień pokrycia siecią terytorium kraju, jest zgodny z wynikającą z art. 2 Konstytucji zasadą adekwatności (proporcjonalności) rozwiązań ustawodawczych do zakładanego celu regulacji, a art. 2 ustawy z 2007 r. w zakresie, w jakim nakazuje stosować do obliczania opłaty za brak sieci w 2006 r. art. 14 ust. 1-4 urpwe (w pierwotnym brzmieniu), jest zgodny z wynikającą z art. 2 Konstytucji zasadą adekwatności (proporcjonalności) rozwiązań ustawodawczych do zakładanego celu regulacji.

Z przedstawionych wyżej powodów – na podstawie art. 37 ust. 3 w związku z art. 50 ustawy o TK – Trybunał postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 37 ust. 4 w związku z art. 50 ustawy o TK skarżącej przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty doręczenia tego postanowienia.